

commoció interna que passa desapercibuda per tothom, donchs que sols se tradueix en un petit mohiment de fisonomia com si fos una débil senyal de protesta de un ànima que encara reacciona ó més abiat ab aquella rialleta que vol ser de menyspreu y que en realitat es senyal més terrible y que no falla may de..... que no hi ha cura ni esperança pel pobre convalescent.

Olot, Octubre de 1900.

EVELI BARNADAS.

IMPOSSIBLE

Impossible del tot es que may m' estimis, impossible es també deixi jo d' estimarte.

Sempre t' he sigut indiferent, ni tant sols has volgut odiarme, res t' han dit mes ardentes mirades, mes sospirs s' han perdut per l' espay, mes esperances se fongueren en el gelat mar de ta indiferencia..... de ta indiferencia tan gran com mon amor vers tú, dona de marbre, sense cor. Mes no, que cap culpa hi tens, res pots ferhi si no t' inspiró simpatia ni amor, si 'm contes entre 'l número dels que res t' importan, ja ho sé, menos, molt menos hi puch ferhi jo si com empés per forsa major de la que no puch sustraurem, me sento atret per tú mon ideal, mon amor.

Cuant molt jove encar, en la primavera de ma vida, formava en mon cervell castells d' ilusions pel pervindre, ma imaginació dibuixava en mitj d' elles una figura divina, ideal, la figura de la dona àngel, l' únich ser que tenia que fer bategar mon cor si 'l trovés un dia dins la realitat, igual com l' havia concebut en ma fantasia després despertava, fugian de

moment aquelles ilusions y sols restava aquell ideal confós dins ma imaginació, deixantme son recort una llanguidesa agradable com el despertar d' un somni bonich, vialler.

Un dia, tant de bo may hagués vingut, la casualitat va posarte devant meu y al contemplarte me semblà veurer en tú aquella dona ideal que havia mon cervell forjat y dibuixat ma fantasia y vaig estimarte tant prompte com vaig conceixert com si ta imatge com fluit elèctrich hagués passat instantànea dels ulls al cor.

Y senti forta alegria al pensar que un jorn podríes esser meva, sols meva, vivint junts, sempre junts, deixant al temps, testimoni de uostra ditxa, que corrés tranquil com mansa riera rissada pel suau ventijol d' eterna primavera.

¡Cuant equivocat anava! Prompte vaig veurer que may mon desitj seria un fet, ni mos somis serian may una realitat.

Ta indiferencia vers á mi matá mes esperances, mes ilusions, mon pervindre, però ni fugí de mon cervell ta imatge, ni ma folla passió vers tú fugí de mon cor. Aixó no 'm fou possible.

Més tart vaig provar d' oblidarte y lluny de tú, cercant la soletat del camp me vaig creure poguer allunyar també de tú ma pensa. Tampoch fou possible.

Llavors com boig, desesperat, vaig tirarme en mitg del bullici del mon y de sos mentits plahers y ni uns ni altres foren prou per no recordarte. La boyra dels plahers embolcallá y esborrá algùn moment ta angelical figura, pero fou sols un moment, puig mon cor enfangat llavors en el llot de la materia, més que may te trovaba ideal, volia enlayrarse vers tú y et demanava ton amor, ton amor pur que may tenia qu' esser meu.